

စာစဉ်-၂

အာယာတဗြဲတမ်း

Shri Gardenia

အပိုင်း (၁၆)
ကလေးမအတွက် သကြားလုံးဘူး

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ ထိုနေ့လေးသည် နေသာသောနေ့ဦးနေ့လေးတစ်နေ့ပင်။ နန်း အိမ်တော်ရှိ မုတန်းပန်းများမှာလည်း ဝေဝေဆာဆာပွင့်လန်းနေလျက်ရှိသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း ယွန်းဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားပြီး အနီရောင်ခြယ်ထားကာ အခက်အနွယ်ပုံများထွင်းထားသော အဌဂံပုံလေသာဆောင်လည်း ရှိနေသည်။ ဝါးကန့်လန့်ကာတို့ကိုလည်း တစ်ဖက်စီတွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီး တိုက်ခတ်နေသောလေပြေကလည်း ကန့်လန့်ကာလှစ်ဟနေပြီး လေသာဆောင်တွင်းရှိ ငယ်ရွယ်သောအလှတရားကို ဖော်ပြနေသယောင်ရှိနေသည်။

နန်းပေါင်ရီ ကျောက်စားပွဲရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်လက်ရေးကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ရှောင်းယီ က သူမလက်ရေးကို ရုပ်ဆိုးသည်ဟုပြောပြီး လေ့လာရန်စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးကာ စာမျက်နှာ ၂၀ပြည့်သည်အထိ လေ့ကျင့်ရန်ပြောလေသည်။

စာအနည်းငယ်ရေးပြီးနောက် စုတ်တံကိုချကာ ခါးကို ပျင်းလေးဆွဲကာဆန့်လိုက်သည်။ ဟယ်ယဲ့ က လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်အချိုပွဲများယူလာပေးပြီး ပျော်ရွှင်အားရစွာပြုံးလိုက်သည်။

"သခင်မလေး စာရေးလေ့ကျင့်ရတာ ပင်ပန်းနေမှာပဲ ဒီမှာ သခင်မလေး အတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်အချိုလေးတွေယူလာတယ် ဒါ သခင်လေးရဲ့လူ ယွီဝေ လုပ်ပေးထားတာ ကျွန်မမြည်းစမ်းကြည့်ပြီးပြီ အရမ်းစားကောင်း တာပဲ သခင်မကြီးရဲ့စားဖိုဆောင်ထက်တောင် ပိုပြီးလက်ရာကောင်းသေး တယ်"

နန်းပေါင်ရီ လက်တစ်ဖက်နှင့်မေးထောက်လိုက်ပြီး သူမခူးလာသောပျိုနီ ပန်းပွင့်လေးကို ဆော့ကစားရင်း

"ဟယ်ယဲ့ .. နင့်သခင်မလေးက အခုစာကြိုးစားတဲ့သူဖြစ်နေပြီ နောက်ဆို မလိုအပ်ဘဲ စားစရာတွေမယူလာနဲ့ ငါအိမ်စာလုပ်နေတာ အာရုံပျက်လိမ့် မယ် အဲဒီအခါကျရင် အစ်ကို ၂ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရတော့မလဲ"

သူမ၏အိမ်စာတို့ကို ဟယ်ယဲ့ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏သခင်မလေး သည် မနက်အစောပိုင်းကတည်းက လေသာဆောင်တွင်ထိုင်နေပြီး တစမ နပ်လုံး လက်ရေးလှလေ့ကျင့်နေသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာလုံးကြီးတစ်လုံးတည်းကိုသာ ရေးထားပြီး ကျန်သေးအချိန်များကို စိတ်ကူးယဉ်ကာကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ဟယ်ယဲ့ မုန့်ထ ည့်လာသောဗန်းကိုချလိုက်ပြီး ...

"သခင်မလေး .. ကျွန်မတို့ နန်း မိသားစုက စာလေ့လာတာ၊ လက်ရေးလှ လေ့ကျင့်တာတို့နဲ့ မကိုက်ညီဘူး .. သခင်လေး ၄ကိုပဲ ကြည့်လေ .. အင်ပါ ယာစာမေးပွဲကိုဝင်ဖြေဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်လည်း [ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်] ကိုတောင် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိလို့ ကျောင်းမှာ ရယ်စရာဖြစ်နေတာ .. သခင်မလေးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတင်းအကြပ်မ လုပ်ပါနဲ့"

နန်းပေါင်ရီ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်လုံးနှင့်ထောက်ပြီး စာရွက်ကို စိုက်

ကြည့်နေသည်။

နန်းမိသားစု၏ ဖုန်းရွှေတွင် တစ်ခုခုလွဲမှားနေခြင်းရှိလိမ့်မည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာမိသားစုအစဉ်အဆက် ဝင်ငွေများဒီရေအလားတိုးတက်ခဲ့သော်လည်း မည်သူကမှ အင်ပါယာစာမေးပွဲမှ ထူးချွန်ကျောင်းသားဟု ဂုဏ်ပုဒ်ကို မရခဲ့ကြပေ။

နန်းပေါင်ရီ ဘာမှမပြောသောကြောင့် ဟယ်ယဲ့ လည်း ဗန်းကိုယူကာ ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး ဝါးကန့်လန့်ကာကို ဖယ်လိုက်ချိန် ...

"သခင်မလေး .. ဟိုမှာ သခင် ဂုဏ်ပုဒ်ဘူးလား"

"ဖေဖေလား"

နန်းပေါင်ရီ လည်း ထရပ်ပြီးလမ်းလျှောက်သွားကာ ဝါးကန့်လန့်ကာ နောက်တွင်ကွယ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမအဖေသည် ရှန်ကျင်း ဆိုင်မှ သကြားလုံးဘူးကိုကိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှန်ကျင်း ဆိုင်သည် မက်မွန်သကြားလုံးကြောင့် ရှု တိုင်းပြည်တွင် အလွန်နာမည်ကြီးသည်။ သကြားလုံးဘူးကို ရနံ့မွှေးသောသစ်သားနှင့်ထုထွင်းထားပြီး အလယ်မှအဖုံးဝိုင်းကိုဖိလိုက်လျှင် ပန်းပွင့်ပုံနှင့်အံငယ်၅ခု လှည့်ပတ်လျက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအံအတွင်းတွင် လှပစွာပုံဖော်ထားသည့် အရသာ၅မျိုးစုံသော သကြားလုံးများရှိသည်။ ထိုသို့သောသကြားလုံးဘူးကို ကလေးများအလွန်သဘောကျလေ့ရှိသည်။

နန်းပေါင်ရီ ငယ်စဉ်ကလည်း ထိုသကြားလုံးဘူးကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ သူမအဖေကို မနေ့ကပြောခဲ့သော်လည်း အဖေဖြစ်သူမှာ သေချာမှတ်ထားပြီး သူမအတွက်ဝယ်လာပေးခဲ့သည်။

နန်းပေါင်ရီ ရင်ထဲနွေးထွေးသွားပြီး အပြေးသွားရန်ပြင်လိုက်စဉ် အဖြူ
ရောင်သဏ္ဌာန်တစ်ခုက သူမအဖေရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။

နန်းယန် အင်အားချိနဲ့စွာ နန်းကွမ် ကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ဖေဖေ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ"

"အော် .. ကျောက်ဝမ် ခြံကိုသွားပြီး သမီးရဲ့ညီမလေးကို သွားတွေ့မလို့
လေ"

နန်းယန် လက်ကိုင်ပုဝါကို တင်းကြပ်အောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး ဒေါသစိတ်တို့
လည်းဖြစ်လာသည်။ မနေ့က သူမအိမ်တွင် အချိန်ကြာအောင်စောင့်နေခဲ့
သော်လည်း သူမအတွက် နန်းပေါင်ရီ ၏ အမွေတစ်ဝက်အကြောင်း
သတင်းကောင်းမရသည့်အပြင် သူမအဖေကလည်း ပျောက်နေခဲ့သည်။

ယနေ့မနက်စောစော သူမအဖေကို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာခဲ့
သော်လည်း အဖေက အပြင်ထွက်သွားကြောင်း အစေခံပြောမှသိရလေ
သည်။

သူမ သကြားလုံးဘူးကိုကြည့်ပြီး ...

"ဒီသကြားလုံးဘူးက ..."

"အိုို .."

နန်းကွမ် စကားရှာမရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ နန်းကွမ်
သကြားလုံးဘူးကို အနောက်တွင်ဝှက်ထားလိုက်ပြီး စကားအထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့ဖြစ်ကာ ...

"ဒါ...ဒါက...."

"ဒါက ညီမလေးအတွက်မလား"

နန်းယန် ဝမ်းနည်းစွာပြောလိုက်သည်။

"ဖေဖေ ညီမလေးကိုချစ်တာ သမီးသိပါတယ် ... ညီမလေးပျော်ဖို့အတွက် သကြားလုံးဝယ်ပေးသင့်တယ်"

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် နန်းယန် မျက်ရည်များကျလာလေသည်။

နန်းကွမ် လည်း အထိတ်တလန့်နှင့် ...

"ယန်အာ အထင်လွဲနေပြီ ... ဒါညီမလေးအတွက်မဟုတ်ဘူး သမီးအတွက် ဝယ်လာတာ .. ရော့ မငိုနဲ့နော် သမီးငိုရင် ဖေဖေခေါင်းကိုက်ရတယ်"

နန်းကွမ် ပေးသော သကြားလုံးဘူးကိုကိုင်ထားရင်း နန်းယန် က အလွန် သောကရောက်နေဟန်နှင့် ...

"ဘွားဘွားကလည်း ညီမလေးကိုပဲချစ်တာ .. သမီး မနက်က ဘွားဘွားကို ဂါရဝပြုဖို့သွားတာ ခြံထဲတောင် ဝင်ခွင့်မရဘူး ဖေဖေ .. ညီမလေးက အားလုံးရဲ့အချစ်ကိုရထားတာ သမီးမှာတော့ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းပဲရှိ တယ်"

သူမကျယ်လောင်စွာအော်ငိုရင်း နန်းကွမ်ကို ဖက်လိုက်သဖြင့် နန်းကွမ် စိတ်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားလေသည်။ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နန်းယန် ကျောကို အသာပုတ်ပေးပြီး ...

"သနားစရာကလေးရယ် .. မနက်ဖြန် ဘွားဘွားကို ဖေဖေသွားတွေ့ပြီး ပြောပေးခဲ့မယ်နော် သမီးကလည်း ဖေဖေသမီးပဲ ခွဲခြားပြီးဆက်ဆံလို့မရ ဘူး"

နန်းယန် လည်း မျက်ရည်များသုတ်လိုက်ပြီး နန်းကွမ် ၏ ဝတ်ရုံကိုအသာ ဆွဲကိုင်ကာ ...

"ဖေဖေ သမီးတို့နေ့လယ်စာအတူတူစားလို့ရလား စားဖို့ဆောင်က စားစရာတွေက အရသာလည်းမရှိဘူး .. သမီးဒီလိုမျိုးအကြာကြီးမနေချင်ဘူး"

"သွားရအောင် သမီးကို ဖေဖေ စားသောက်ဆိုင်ကိုခေါ်သွားပေးမယ်"

"မေမေ့ကိုရော ခေါ်လို့ရလား .. သမီးတို့ ထမင်းအတူမစားရတာ ကြာနေပြီ"

"ရတာပေါ့"

အဖေနှင့်သမီးတို့နှစ်ယောက်လုံး ဥယျာဉ်ထဲမှ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားကြလေသည်။

လေသာဆောင်ငယ်ထဲတွင် နန်းပေါင်ရီ အနီရောင်ယွန်းတိုင်လုံးကိုမှီကာ သူမ၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းအရိပ်အယောင်များပြည့်နှက်နေသည်။ သူမကိုယ်တိုင်သတိမထားမိဘဲ ထိုယွန်းတိုင်ကို ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။

သူမအဖေနှင့် မိန်းကလေး လျို့ တို့က မိသားစုဆိုလျှင် သူမကရော ဘာလဲ။

နန်းကွမ် အလွန်ပျော့ညံ့လှသည်။ နန်းယန် အနည်းငယ်ငိုပြရုံနှင့် သကြားလုံးဘူးကို အလွယ်တကူပေးပစ်လိုက်သည်။ နန်းကွမ်သည် အိမ်တော်အပြင်တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ပြီး ပွဲတော်ရက်များကိုလည်း မိန်းကလေး လျို့၊ သူမ၏သားသမီးများနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ အိမ်တော်တွင်လည်း အဖေပြန်အလာကို စောင့်နေသည့်သမီးတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို မေ့ကောင်းမေ့နေလောက်သည်။

နန်းပေါင်ရီ လက်သည်းမှာကျိုးသွားပြီး လက်ချောင်းထိပ်မှလည်း သွေးတစ်မှိန်ထွက်လာတော့သည်။ သူမမျက်နှာမှာလည်း ညှိုးနွမ်းနေပြီး

လေသာဆောင်မှ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာထွက်သွားလေသည်။

ဟယ်ယဲ့ လည်း ဇေဇဝါဖြစ်သွားပြီး ...

"သခင်မလေး လက်ရေးလှမလေ့ကျင့်ဦးမှာလား"

"နင်ပဲငါ့အစားရေးထားပေး .. စာမျက်နှာ ၂၀ ရေးရမှာ ပြီးရင် အစ်ကို ၂ ကို စစ်ဆေးဖို့ပို့ပေးလိုက် ... ဟယ်ယဲ့ နင်လည်းသေချာလေ့ကျင့်နိုင်ဖို့အတွက် ပြောနေတာ"

ဟယ်ယဲ့ လည်း ရုတ်တရက်ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ။ သခင်မလေး စိတ်ဆိုးသွားအောင် သူမလုပ်လိုက်မိသည်လား။ သူမလည်း စာရေးခြင်း ဖတ်ခြင်းကိုမနှစ်သက်ပေ။ သူမကို စာမျက်နှာပြည့်အောင် စာရေးခိုင်းခြင်း ထက် အနောက်ဘက်ခြံတွင် ထင်းခွဲခိုင်းခြင်းက ပို၍ကောင်းပေဦးမည်။

ကျောက်ဆောင်ငယ်အနောက်ရှိ လေသာဆောင်အရိပ်အောက်တွင် ရှောင်င်းယီ သည် ဆီးသီးခြောက်လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကိုင်လျက် ထိုင်နေပြီး နန်းပေါင်ရီ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။ နွေဦးလေပြေက မိန်းကလေး၏အဝါရောင်ဂါဝန်လေးကို တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ထိုအရောင်အဆင်းလေးမှာ လမ်းတစ်ဖက်စီတွင် ပွင့်လန်းနေသော မုတန်းပန်းလေးများထက် သာလွန်၍လှပနေသည်။

လမ်းလျှောက်သွားရင်း ရှိုက်ငင်ကာငိုနေသဖြင့် သူမ၏ပခုံးမှာ တုန်လှုပ်နေသည်ကို ရှောင်င်းယီ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ငယ်ဘေးရှိ လှိုင်ခေါင်းမှ ရိုးခူ ထွက်လာပြီး တိုးလျသည့်အသံနှင့် ...

"သခင် .. ဥယျာဉ်ထဲမှာလည်းရှာမတွေ့ဘူး .. ဒီနှစ်တွေထဲ လေသာဆောင်တွေ၊ ခန်းမတွေ၊ ချုံတွေရော ကျောက်ဆောင်တွေပါမကျန် အုတ်လမ်းတွေကိုပါ လှန်လှောရှာခဲ့တာတောင် အဲဒါရဲ့အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရဘူး"

... ကျွန်တော့်အထင် ဒါက နန်း အိမ်တော်မှာမရှိလောက်ဘူးထင်တယ်"

ရှောင်းယီ အသာရယ်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အသာခေါက်ရင်း အသံထွက်အောင်လုပ်နေသည်။

"သခင် ?"

"ငါတို့မရှာရသေးတဲ့တစ်နေရာကျန်သေးတယ်"

"သခင် လမ်းညွှန်ပေးပါ !"

"ဘိုးဘွားကမ္မည်းတိုင်အဆောင်"

ရှိုးခူ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ...

"အဲဒါကမကောင်းလောက်ဘူးထင်တယ် ... ပြီးတော့လည်း အဲဒီအဆောင်က ဘိုးဘွားတွေ အနားယူနိုင်ဖို့အတွက်လုပ်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမယ်မဟုတ်ဘူးလား"

ရှောင်းယီ က အေးစက်စက်စိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ ရှိုးခူ ကြက်သီးမွေးညှင်းတို့ထသွားပြီး အလျင်အမြန်ခေါင်းငုံ့ကာ ဟုတ်ကဲ့ဟု ဖြေလေသည်။

ရှိုးခူ ထသွားရန်ပြင်လိုက်သည့်အခါ ရှောင်းယီ က ခွက်ကိုပြန်ခေါက်နေရင်း ...

"ငါ နန်း အိမ်တော်မှာ ၂နှစ်ကြာအောင်နေလာတာ အချိန်လည်းအများကြီးရပါသေးတယ် လောစရာမလိုဘူး ... ရှန်ကျင်း ဆိုင်ကိုသွားပြီး သကြားလုံးဘူးဝယ်လာခဲ့"

"ဘာကိုဝယ်ရမှာ !"

ရှိုးခူ လည်း ဆွံ့အသွားလေသည်။

အပိုင်း (၁၇)
ခန့်ညားသောအမတ်လောင်း

နန်းပေါင်ရီ အခန်းကိုပြန်လာခဲ့ပြီး အစေခံများကို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိပ်ရာထဲဝင်ကာ လိုက်ကာများကိုချလိုက်ပြီး အိပ်ချင်သော်လည်း ပြန်ထပြီးတစ်ဖက်လှည့်လိုက်နှင့် အိပ်၍မရပေ။

သူမအဖေနှင့် မိန်းကလေး လျှို့ တို့ ကြင်ဦးစအတွဲကသို့ ချစ်ကြည်းနူးနေကြသည့်ပုံရိပ်တို့ သူမအတွေးထဲ အထပ်ထပ်အခါခါပေါ်လာနေသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့နှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည်။ သူမအခုချက်ချင်းထသွားကာ သူမအဖေကို ဆွဲခေါ်လာနိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဟုတွေးနေသည်။

ရှောင်းယီ အခန်းထဲရောက်လာပြီး လှပစွာပုံဖော်ထားသောဖိနပ်လေးက မြေပြင်ပေါ် ကန်ထုတ်ထားခံရသည်ကိုတွေ့လိုက်သည်။ ကလေးမငယ်လေးမှာ သူမဒူးတို့ကိုဖက်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို အကြောင်းမရှိဘဲစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရှောင်းယီက သူ၏ဝတ်ရုံကိုအသာသပ်လိုက်ပြီး လက်ရာမြောက်စွာထွင်းထုထားသောခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ရှောင်းယီ ကို နန်းပေါင်ရီ မြင်လိုက်၍ လိုက်ကာတို့ကိုဖယ်လိုက်ပြီး

"အစ်ကို ၂ .. ဒါညီမလေးအခန်း အစ်ကိုက ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ"

ရှောင်းယီ က မက်မွန်သကြားလုံးဘူးကိုထုတ်လိုက်ပြီး အံငယ်တစ်ခုကိုဖွင့်ကာ ပန်းနုရောင်သကြားလုံးကိုယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

"စတော်ဘယ်ရီအရသာပဲ"

နန်းပေါင်ရီ ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်တော့ ရှောင်းယီ ပြုံးပြကာ ...

"စားချင်လား"

နန်းပေါင်ရီ လည်း စိတ်ရှုပ်သွားပြီး ...

"အသက်ကြီးနေပြီ အခုထိသကြားလုံးစားနေတုန်း ... ရှက်စရာကြီး"

"အငိုသန်တဲ့ကလေးဆိုးက သူ့အဖေကို သကြားလုံးဝယ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုခွဲရမလဲဆိုတာတော့ သိသားပဲ ဟုတ်တယ်မလား"

ရှောင်းယီ က သကြားလုံးဘူးကို နန်းပေါင်ရီ ထံကမ်းပေးလိုက်သည်။

"မင်းအတွက်"

နန်းပေါင်ရီ ကြောင်အမ်းကာ သကြားလုံးဘူးလေးကို စိုက်ကြည့်နေပြီး အနည်းငယ်ကြာတော့မှသာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

သကြားလုံးဘူးလေးကို ပိုက်ထားရင်း မျက်ရည်များကျလာပြီး ...

"ညီမလေး ဖေဖေရှေ့မှာ ချစ်စရာကောင်းအောင်လုပ်ပြီး သကြားလုံးဝယ်ပေးဖို့ပူဆာတာက သကြားလုံးပဲလိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး ဖေဖေက ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အမှန်တကယ်ဂရုစိုက်စေချင်တာ"

"ဒါပေမယ့် မင်းအဖေက မင်းကိုမလိုချင်တော့ဘဲ တခြားမိသားစုကို ဂရုစိုက်နေတာ သိသာနေပြီလေ"

ရှောင်းယီ လည်း နန်းပေါင်ရီ ငိုနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ...

"နန်းပေါင်ရီ .. မင်းအခုဘာဆက်လုပ်မှာလဲ"

နန်းပေါင်ရီ မျက်ရည် တို့ကိုအမြန်သုတ်လိုက်ပြီး ရှောင်းယီ က သူမကို ပြက်ရယ်ပြုနေသဖြင့် စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။ သကြားလုံးဘူးကို ကိုင် လိုက်ပြီး မျက်ခုံးတို့ပင့်တက်သွားကာ ...

"အစ်ကို ၂ ဘာလို့ညီမလေးကို သကြားလုံးဘူးဝယ်ပေးတာလဲ ... ညီမကို ပျော်အောင်လုပ်ချင်လို့လား"

ရှောင်းယီ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

"ငါက မင်းကိုသကြားပေးမယ့်အခွင့်အရေးကိုသုံးပြီး မင်းဖြစ်နေတာကြ ည့်ပြီး ရယ်ချင်လို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ ... ပြီးခဲ့တဲ့နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်က မင်းငါ့ ကို ဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ မင်းရော ငါရော ကောင်းကောင်းသိတာပဲ .. နန်း ပေါင်ရီ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ မမျှတသေးတဲ့အခြေအနေတွေ ကျန်နေသေး တယ်"

‘အတွက်အချက်ကြီးလိုက်တာ။’

နန်းပေါင်ရီ စိတ်ထဲမှညီးတွားလိုက်ပြီး သူမလည်း ရှောင်းယီ ကို စနောက် လိုစိတ်မရှိသောကြောင့် ...

"ဒါဆိုလည်း အစ်ကို ၂က ညီမလေးကို လှောင်ပြီးပြီဆိုတော့ ထွက်သွားပါ တော့ .. ညီမလေးအိပ်ချင်နေပြီ"

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် နန်းပေါင်ရီ စောင်ကြားထဲသို့ ဝမ်းနည်းစွာ တိုးဝင် သွားတော့သည်။

ရှောင်းယီ လည်း စောင်ကြားထဲမှလုံးထွက်နေသော နန်းပေါင်ရီ ကို ကြ ည့်နေကာ ခဏထိုင်ပြီးနောက် လက်ဝတ်ရုံကြားထဲမှ စာအိတ်ကိုထုတ်ယူ လိုက်ပြီး နန်းပေါင်ရီ ခေါင်းအုံးဘေးတွင် အသာချကာ ထွက်သွားလိုက်

သည်။

ရှောင်းယီ ထွက်သွားပြီးနောက် နန်းပေါင်ရီ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် စောင်ကြားထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ ပိတ်ထားသည့်တံခါးကို ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး သိချင်စိတ်တို့နှင့် စာအိတ်ကိုဖွင့်ဖတ်လေသည်။

စာရွက်ကိုကြည့်ပြီးနောက် သူမ၏မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်။

ထိုစာရွက်မှာ မိန်းကလေး လျှို့ ၏ ကျန်ရှိနေသေးသောစာချုပ်ပင်။

သူမနှလုံးခုန်သံတို့လည်း တဖြည်းဖြည်းမြန်လာပြီး ရင်ထဲရှိ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တို့မှာ ပျော်ရွှင်စိတ်တို့ကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ စာချုပ်ကိုကိုင်ထားရင်း ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်ပြီး သူမအိပ်ရာပတ်၍ပြေးနေလိုက်သည်။

ထိုအချိန် ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်လာလေသည်။ နန်းပေါင်ရီ လည်း ဉာဏ်ရှိရှိပင် အိပ်ရာထဲအမြန်ပြန်လှဲကာ နံရံဘက်လှည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နန်းပေါင်ရီ ၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ရှောင်းယီ ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် အသာပြီးလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့အဖေနဲ့ သခင်မ လျှို့ ရဲ့လက်ထပ်ပွဲက နောက်လ ၁၀ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်ထားတယ် .. မင်းမှာပြင်ဆင်ဖို့အချိန် လတစ်ဝက်စာပဲရတယ်"

နန်းပေါင်ရီ က အားနည်းနေဟန်နှင့် လက်ကိုယမ်းပြလိုက်သည်။

ရှောင်းယီ ထွက်သွားပြီးနောက် နန်းပေါင်ရီ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ထထိုင်ပြီး ရှောင်ယီ ထွက်သွားကြောင်း သေချာတော့မှသာ စာချုပ်ကိုင်လျက် အခန်းကိုပတ်ပြေးပြန်လေသည်။

အမတ်လောင်းသည် အလွန်သဘောထားကောင်းလှသည်။ စာချုပ်ကိုယူ

ပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း စာချုပ်ကိုရအောင် ယူပေးသည်။

ရွှေစ ၁သောင်း !

နန်းပေါင်ရီ ပျော်ရွှင်စွာ စာချုပ်ကိုသိမ်းပြီးနောက် အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပြီး အနီးဆုံးနှင့် ကျင်ကွမ်း မြို့ထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဆုံး သော လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ခုကို မေးလေသည်။ အဖေနှင့် မိန်းကလေး လျှို့ တို့၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသောနေ့တွင် အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုခုပြုလုပ်ပေးရန် စီစဉ်ထားလိုက်သည်။

စာချုပ်ကို သူမ၏အံ့ဆွဲထဲတွင်သိမ်းလိုက်ပြီး အလှပြင်စားပွဲပေါ်တွင် တင် ထားလိုက်သည်။ နန်းပေါင်ရီ သကြားလုံးဘူးကိုယူလိုက်သည့်အခါ အားရစွာပြုံးလိုက်ပြီး အမတ်လောင်းက သူမကို ဂရုစိုက်သည်ဟု ခံစားနေ ရလျက်ပင်။

"အစ်ကို ၂က ငါ့ကိုတော်တော်ဂရုစိုက်တာပဲ .. ငါ့သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်လုပ် ပေးရမယ်"

အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ကံကောင်းခြင်းက နောက်မှဖြစ်လာလိမ့်မည်။ အခု မှာတော့ နန်းပေါင်ရီ ဆိုသည့်သူမက ချစ်စရာကောင်းပြီး နာခံရိုကျိုးတတ် သော ညီမကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်းယီ သိအောင်လုပ် ရန် အရေးကြီးသည်။

"အနာဂတ်မှာ သူက မင်းဆရာဖြစ်လာပြီဆိုရင် ငါ နန်းပေါင်ရီ က အင်အားကြီးအမတ်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ရတဲ့ညီမလေးဖြစ်လာလိမ့်မယ် ... အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တဲ့သူကို ကြိုက်သလိုရွေးလို့ရပြီး မိသားစုလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေလိမ့်မယ်"

နန်းပေါင်ရီ မျက်လုံးတို့တောက်ပနေပြီး ကျေနပ်အားရစွာပြုံးလျက် သူမ

စိတ်ထဲမှ မြင်ကွင်းတချို့ကို ပုံဖော်နေသည်။

ကျင်းလွမ် နန်းတော်ထဲရှိ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် သူမက အဆင်တန်ဆာများနှင့် လှပသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ အကျင့်မကောင်းသော အနောက်ပိုင်းဘုရင်ခံက သူမ၏ပခုံးနှင့် ခြေတို့ကို နှိပ်ပေးနေပြီး သူမကို အမြဲတမ်း ရက်စက်စွာနှောင့်ယှက်ခဲ့သည့် ချန်းဝမ် မောင်နှမတို့က သူမရှေ့တွင်ဒူးထောက်ကာ သနားငဲ့ညှာမှုကိုတောင်းခံနေသည်။

နန်းတွင်းမှူးမတ်ဝန်ကြီးတို့၏သားများကလည်း သူမ၏ခင်ပွန်းအဖြစ် အရွေးခံကြလို၍ စီတန်းရပ်နေကြပြီး ရှောင်းယီ ကလည်း ဘေးတွင်ရထိုင်လျက် ပန်းချီကားကိုကိုင်ကာ သူမကို တော်ဝင်မိသားစုအကြောင်း ပြောပြနေသည်။

‘ခစ် ... ဘယ်သူက ချန်းတယ်ယွီ ကို ထိမ်းမြားချင်ပါ့မလဲ။’

"ဟားဟားဟားဟား ! ဟားဟားဟားဟားဟား !"

နန်းပေါင်ရီ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ယဲ့ လည်း စာရွက်အထပ်ထပ်များကိုကိုင်ကာဝင်လာပြီး သခင်မလေးကို ထူးဆန်းစွာကြည့်နေသည်။

"သခင်မလေး ဘာလို့ဒီလောက်ရယ်နေတာလဲ ... တံတွေးတွေလည်း ထွက်နေပြီ"

"အို .."

နန်းပေါင်ရီ လည်း မျက်နှာပူသွားပြီး တံတွေးတို့ကိုသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

"စာတွေရေးပြီးပြီလား"

"ပြီးပါပြီ တခြားအစေခံမလေးတွေကို ကူရေးခိုင်းလိုက်တာ မြန်မြန်ပြီးသွားတယ်"

"ကောင်းတယ် .. ဒါကို အစ်ကို ၂ဆီ သွားပို့ပေးဦး"

ဟယ်ယဲ့ အံ့ဩသွားပြီး ...

"သခင်မလေး မသွားဘူးလား"

"အစ်ကို ၂က သကြားလုံးဘူးပေးခဲ့တော့ သူ့အတွက် ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံး
ဟင်း ၂ပွဲချက်ပေးမလို့ သူ့ကိုမပြောလိုက်နဲ့ အံ့ဩအောင်လုပ်မလို့"

နန်းပေါင်ရီ လက်ရုံကိုအသာလိပ်တင်ကာ စားဖိုဆောင်သို့ထွက်သွားလေ
သည်။

ဟယ်ယဲ့ လည်း စိတ်ထဲမှ မကောင်းသောအရာတစ်ခုခုဖြစ်လာတော့မည်
ဟု ခံစားမိလိုက်သည်။ သူမ၏သခင်မလေးမှာ တစ်လျှောက်လုံး ခြေမွေးမီး
မလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေခဲ့သူက သူမ၏အကောင်းဆုံးဟင်းကို
ချက်လိုသည်တဲ့။ သူမက မည်သို့ကိုင်တွယ်ချက်ပြုတ်ရမည်ကို သိပါရဲ့
လား။

ဟယ်ယဲ့ လည်း စာရွက်တို့ကို စာကြည့်ဆောင်သို့ပို့လိုက်သည်။ ရှောင်း
ယီ လည်း စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်းစီ စစ်ဆေးလိုက်သည့်အခါ
လက်ရေးတို့မှာမတူကြပေ။

‘ကျစ် .. လက်ရေးတွေမတူကြဘူး လူအများကြီးရေးထားကြတာဖြစ်မယ်
,

ဟယ်ယဲ့ လည်း မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေသဖြင့်ကြောက်ရွံ့လာပြီး ...

"ဒုသခင်လေး ပြောစရာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ"

"မင်းရဲ့သခင်မလေးဘယ်မှာလဲ။

"သ..သ..သခင်မလေးက ဒုသခင်လေးကို လေးစားပါတယ်"

ဟယ်ယဲ့က အမေးကိုမဖြေဘဲ အခြားအကြောင်းပြောလေသည်။

"သခင်မလေးက ဟယ်ယဲ့ အစ်ကို ၂က ငါကောင်းဖို့အတွက် ငါ့ကိုစာရေး ခိုင်းတယ်လို့အမြဲပြောတတ်ပြီး ကျွန်မကိုလည်း ကျွန်မကောင်းဖို့အတွက်ပဲ စာလုပ်သင့်တယ်လို့လည်း အမြဲပြောပါတယ် ... ပြီးတော့လည်း ဟယ်ယဲ့ အစ်ကို ၂က လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လည်းရှိပြီး ဉာဏ်လည်းကောင်းတော့ တစ် ချိန်ကရင် အောင်မြင်တဲ့သူဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြောလေ့ရှိပါတယ်"

သူမ နန်းပေါင်ရီ ၏ အပြုအမူအတိုင်း ကောင်းစွာတုပနိုင်လိုက်သည်။

ရှောင်းယီ လည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့အောင် ပိတ်လိုက်ပြီး ထို မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြဇာတ်ထဲ ဝင်လိုက်ရသည်ကမှ ပို၍သင့်တော်မည် ဟု တွေးလိုက်သည်။

"ဒုက္ခပါပဲ ..သခင်လေးရေ မကောင်းတော့ဘူး"

ယွီဝေက အခန်းထဲသို့ အလန့်တကြားပြေးလာပြီး ...

"သခင်လေး .. သခင်မလေး ၅ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ပြီ !"

ရှောင်းယီ နှင့် အစေခံတို့လည်း အမြန်ပြေးသွားကြည့်လိုက်သောအခါ မီးဖိုဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ ပေါက်ကွဲသွားသည့်အတိုင်းပင်။

နန်းပေါင်ရီ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဂျုံ့မုန့်များပေပွနေပပြီး ဆံပင်မှာလည်း ကြက်သိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ပွနေသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေစွာ တံစက်မြိတ်အောက် တွင်ရပ်နေပြီး ခဏအကြာအော်ငိုလေတော့သည်။

ရှောင်းယီကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် ငိုရင်းနှင့်ပြေးလာပြီး မျက်ရည်စိုနေ သောမျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်ကာ ...

"ညီမလေး ဂျုံ့မုန့်တွေဖိတ်သွားပြီး ပျံ့ကျဲကုန်တာ .. ပြီးတော့ မီးလည်းမွေး လိုက်ရော ဝုန်းဆိုပြီး ပေါက်သွားတာ ပေါက်ကွဲသွားတာ ..ဝါး !!"

ရှောင်းယီ ကတော့ နန်းပေါင်ရီ ကို ကြည့်ပင်မကြည့်။

"နန်းပေါင်ရီ .. မင်းအခြေခံလေးတောင်မသိဘူးလား"

ဂျုံမုန့်နှင့် ကျပ်ခိုးတို့ မီးနှင့်ထိတွေ့လျှင် သေချာပေါက်ကို ပေါက်ထွက်သွားလိမ့်မည်။ သို့သော် နန်းပေါင်ရီက ထိုအချက်ကိုမသိပေ။

သူမသိသည်က သူမကို ရှုတ်ချခဲ့ခြင်းကိုသာ။ သူမ ငါးနှစ်ကောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲသယ်ယူလာပြီး ငိုသံတို့နှင့် ဆို့နင့်လျက် ...

"ညီမလေးက အစ်ကို ၂အတွက် ငါးကြော်ပေးချင်တာ .. ဒီငါးတွေ ဘယ်လောက်လှလဲကြည့်ပါဦး တော်တော်အရသာရှိမယ့်ပုံပဲနော်။

ငါးနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီးနောက် ရှောင်းယီ မျက်နှာအမူအရာလည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားတစ်နေရာမှ ဝယ်လာရန်မှာခဲ့သော အရှားပါးဆုံး သွေးနီရောင်လာဘ်ခေါ်ငါးဖြစ်နေသည်။ ငါးမွေးကန်တန်ဖိုးမပါဘဲနှင့်ပင် ငါးတစ်ကောင်ကို ရွှေစ ၂၀၀မက တန်ဖိုးကြီးလှသည်။

ရှောင်းယီ တွင် ငါးနှစ်ကောက်တည်းရှိသည်ကို နန်းပေါင်ရီ က နှစ်ကောင်လုံးဖမ်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်သည်။
